

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ—28 χρονών
ΞΕΝΗ—20

(Στο δωμάτιο της Ξένης, δωμάτιο με πολύ καλαιωθησία επιπλωμένο. Η Ξένη είναι άρρωστη στο κρεβάτι. Ο Πέτρος κάθεται δίπλα σε μία καρέκλα).

ΞΕΝΗ.— Μά δεν το βλέπεις ; Δεν είμαι πιά διόλου καλά. Τό νοιώθω... τό νοιώθω, ημέρες τώρα, πώς θά πεθάνω ...

ΠΕΤΡΟΣ.— Σώπα, αγαπημένη μου, σώπα... Δέ θέλω νά σ' άκούσω... Δέν πεθαίνει κανείς έτσι με τίποτε... (Προσπαθεί νά κρύψει μία βαθειά συγκίνηση πού τόν κατέχει).

ΞΕΝΗ.— Κι' όσο σκέπτομαι ότι σήμερα είταν ή μέρα πού είχαμε όρσει για τούς γάμους μας πού ύστερ' από τριών χρόνων άγάπη θά κίναμε επιτέλους... για τούς γάμους μου πού δέ θά γίνονυ ποτέ...

ΠΕΤΡΟΣ.— Πάψε, άγάπη, αυτά τά λόγια σ' ν με πικραίνουν... Γιατί λές άνοησίες, σά μικρό παιδί; Σέ δέκα,δεκαπέντε μέρες πού θά γνης καλά θά παντρευτούμε...

ΞΕΝΗ.— "Αχ ! δέ θά παντρευτούμε ποτέ !... ποτέ !... "Εσύ, ναί, όταν εγώ δέ θά ύπάρχω πιά, ίσως νά παντρευτείς με κάποιαν άλλη... Βέβαια πρέπει νά παντρευτείς με μιάν άλλη πού θάναι κιλίτερη από μένα... πού θά ταιριάζει στη θέση σου... "Ο δικός μας γάμος δέν έπρεπε νά γίνη και γι' αυτό δέ θά γίνη. (Ο Πέτρος κάνει μιá προσπάθεια νά τήν έμποδίση νά μιλάει, μα εκείνη τού πάρνει τό χέρι κ' εξακολουθεί). Δέν είταν σωστό νά γίνει. "Εγώ μιá θεατρινούλα συνοικιακού θεάτρου νά πάρω έσένα τόν ένδοξο συγγράφηά πού τό έργα σου παίζονται στην «Κομεντί» και στό «Ζυμνάξ»... "Επειτα κ' οί δικόί σου, δέν τόν θέλουνε αυτό τό γάμο... "Εχουνε δικίο... "Εχουνε δικίο... Μά εγώ σ' αγαπούσα, σ' αγαπούσα μ' όλη τή φλόγα τής; φτωχής μου καρδιάς και δέν έβλεπα γύρω μου. Νόμιζα πώς στον κόσμο μόνο ή άγάπη μας ύληρχε. Τώρα πού ζυγώνω πρós τό θάνατο βλέπω πιά καθαρά... Βλέπω ότι κ' έσύ ό ίδιος δέν ήθελες τό γάμο μας... Γιατί τρία χρόνια τώρα δέν παντρευόμαστε ; Μόλις πρò δεκαπέντε ήμερών μου έκανες λόγο για γάμο όταν εγώ έπεφτα άρρωστη...

ΠΕΤΡΟΣ.— "Αγαπημένη μου, ούτε έσύ μου είχες μιλήσει ποτέ για γάμο. "Εγώ δέ σου έλεγα, γιατί με τό γάμο νόμιζα πώς θάκοβα τά φτερά τό έρωτά μας, πώς θά παύμας νά πετάμε σάν τά έλεύθερα πουλιά, πώς θ' αναγκάζομαστε νά συμμορφωθουμε με τούς τύπους και τίς άλλες άηδίες πού επιβάλλει ή κοινωνική ζωή και ή θέση μου.

ΞΕΝΗ.— "Εχεις δικιο... "Ας ζούσα κ' άς μñν παντρευόμαστε ποτέ. Νά ζούσαμε έτσι πάντα μαζί όπως είμαστε και πρòτα. Μ' άν σου μιλάω τώρα για γάμο δέν τό κάνω για κανέναν άλλο λόγο παρά μόνο γιατί φοβάμαι... Φοβάμαι πώς δέ μ' αγαπούσες, φοβάμαι πώς δέ μ' αγαπάς... "Γι' νας σάν κ' έσένα με όνομα, με δόξα, με περιουσία πού ζει μες στό θέατρο, στό σαλόνιο, στον κόσμο εινε δυνατόν ν' αγαπάει ένα φτωχό κ' άσημο κορίτσι, όπως εγώ ; Δέν ξερω τίποτα από τή ζωή σου, ούτε από σεβασμό σέ σένα, ζήτησα νά μάθω ποτέ. "Ερχόσουν μ' έβλεπες μιά δυò ώρες κ' έπειτα έφευγες... Πού πήγαίνες, ποιές έβλεπες τίς κέντρα πού γυρίζεις ; δέν ξερω, ούτε και ποτέ θά μάθω... Τό γάμο τόν ήθελα μόνο γιατί μ' αυτό θά βεβαιωνόμουνα ότι μ' αγαπάς... Μ' άλλωμονο, θά μωò στό κάφο, με τήν πιά τρομερή άμβροσία στην καρδιά μου... Δέ μ' αγαπάς. . . δέ μ' αγαπάς... (Σωπάζει σε λυγμούς).

"Εκείνος, με δάκρυα στό μάτια, τής περνάει τό χέρι του στό λαϊμό και προσπαθεί νά τήν ηουθήσει. Συγχρόνως όμως εκτός από τή συγκίνηση πού τού προκαλούν τά λόγια τής Ξένης δείχνει και κάποιαν άνησυχία, κάποιαν άδημονία, σάν κάτι νά περιμένει πού δέ θά ήθελε νάρθει. "Η Ξένη συνέχεται, αλλά εξαντλημένη από τήν ταραχή γέρνει τό κεφάλι της στό μαξιλάρι κ' αποκοιμείται σιγά σιγά.

ΠΕΤΡΟΣ, (μόνος του).— Δυστυχισμένη μικρούλα... Τί κακό πού σου έχω κάνει μ' ακόμα δέν ξέρεις τίποτε... Πόσο είμαι ένοχος... "Ω ! άν μπορούσα τώρα νά επανορθώσω τό έγκλημά μου... Μά εινε άργά πιά... "Ο γιατρός μούπε, πώς μιá δυò μέρες, ώρες ίσως, θά ζήσεις άκόμα.

'Ακουμπάει τό χέρι του στό κομοδίνο κ' άρχίζει νά σκέπτεται. Βγάζει σιγά από τήν τσέπη του ένα άρωματισμένο γράμμα κ' τό διαβάζει :

« Πέτρο μου, σίς πέντε θά περάσουμε εγώ κ' ή μαμά με τ' αυτοκίνητο νά σε πάρουμε νά πάμε στις κουβρες. Σέ φιλώ ή μνηστή σου 'Ιουλιέττα ντε Φ... Βγάζει τό ρολόι του και τό κοιτάει.

ΠΕΤΡΟΣ.— "Η ώρα εινε πέντε παρά δέκα. Σέ δέκα λεπτά θά περάσουν άπ' τό σπίτι. Φυσικά δέ θά με βρουν εκεί... "Ας μί με βρουν !... Κι' άν θυμάσουν λίγο με νοιάζει... Καλλίτερα. Μακάρι νά μπορούσες νά μταιιωθεί αυτός ό γάμος... "Ενας άλλος γάμος θά έπρεπε νά γίνη μ' αυτό έδώ τό άρρωσιμένο, τό τρυφερό πλάσμα... "Ενας γάμος από άγά τή... μα τόσα χρόνια τώρα δέν τό θέλησα εγώ... "Ε... τότε ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος θά γίνη... (Πάρνει τό χέρι τής Ξένης πού τόχει άρρωστικά άπάνω στην κουβέρτα). Φτωχή μου άγάπη, πού σε λίγο θάχεις σβήσει για πάντα... Μικρούλα... μικρούλα...

('Ακούγεται χτύπος στην πόρτα. 'Ανήχος ό Πέτρος σηκώνεται, πηγαίνει στό παράθυρο και κοιτάζει).

ΠΕΤΡΟΣ.— "Ο Μιχαήλ ! "Ο ύπνρέτης τού σπιτιού μας. Θάρχει νά μου πεί πώς οί κυρίες με περιμένουν στό σπίτι.

(Πηγαίνει στη διπλην κάμαρη κ' άνοιγει. Σέ λίγο φαίνεται από τή μισοκυνη πόρτα νά μιλάει με τόν ύπνρέτη).

ΠΕΤΡΟΣ.— "Ηρθαν ;

ΜΙΧΑΗΛΣ.— "Ηρθαν και σās περιμένουν. Τούς ειναι, όπως μου είχατε πεί, ότι σās φώναζαν για λίγην ώρα κάπου και ότι σε πέντε λεπτά θά γυρίσεις.

ΠΕΤΡΟΣ.— Τότε άς πεταχτώ νά τούς πώ ότι μου έτυχε μιá κατεργουσα δουλειά κ' ότι δέ θά μπορούσα νά βγώ μαζί τούς άποψε.

Μπαίνει στην κάμαρη τής Ξένης, τή βλέπει πώς κοιμάται, πέρνει σιγά σιγά τό καπέλλο του και φεύγει. "Ηουχα. Σέ λίγα λεπτά ή Ξένη ξυπνάει, κοιτάει γύρω της δέ βλέπει κανένα. Μιά θανάση άγωνία απλώνεται στις χαρακτηριστικά της. Άξφρα νά μάτια της πέφτουν στό γράμμα, πού ό Πέτρος τό είχε αφήσει μέσα στη βίαιη του άπάνω στό κομοδίνο. Μ' ένα νευρικό κίνημα τού χρισού της τό παίρνει και τό διαβάζει.

ΞΕΝΗ.— "Θέ μου !... "Ωστε ειναι δικίο ! Αύτ ή είταν ή 'αλήθεια ! "Εφυγε ! Πάει νά βρει εκείνη, πού θά γίνη γυναίκα του... Κ' εγώ... κ' εγώ... θά πεθάνω μόνη... μόνη...

(Τή στιγμή εκείνη γυρίζει κ' ό Πέτρος. Βλέπει τό γράμμα στό χέρι τής Ξένης. Τρέχει, τής τό παίρνει και τό σιζίζει).

ΞΕΝΗ.— Νά ! λοιπόν... Είταν αλήθεια... αλήθεια...

ΠΕΤΡΟΣ.— "Οχι, αγαπημένη, όχι... Τήν άφησα κ' έφυγα... "Ηρθα σ' έσένα... σ' έσένα πού αγαπώ. Αυτή εινε εκείνη πού ήθελα νά μου δώσουν, ενώ έσύ είσαι αυτή πού θά πάρω εγώ.

ΞΕΝΗ.— Τώρα πιά. "Όταν δέν θά ύπάρχω. (Κλαίει σιωπηλά). "Ω, ναί, τώρα θελω νά πεθάνω... "Αχ, άς είταν νά πέθαινα αυτή τή στιγμή... Τώρα, ναί, θά ήθελα νά πεθάνω...

ΠΕΤΡΟΣ, (παίρνει τό καπέλλο του).— Περιμένε. Σέ δυò λεπτά είμ' έδώ.

(Φεύγει και σε λίγο γυρίζει συνοδενόμενος από έναν παπα, έναν συμβολαιογραφικό υπάλληλο, δυò μόνυρες κ' ένα μικρό πού κρατάει διάφορα αντικείμενα. "Η Ξένη τούς βλέπει και μιá λάμψη απλώνεται στό σβρομένο πρόσωπό της).

ΞΕΝΗ.— "Αγάπη μου...

ΠΕΤΡΟΣ.— Με πιστεύεις τώρα. (Σέ λίγα λεπτά ό γάμος έχει γίνει. Οί έξνοι φεύγουν κ' άπομένουν μόνοι τους όι νεονυμφιοί).

ΠΕΤΡΟΣ, (αγκαλιάζει τήν Ξένη).— Γυναικούλα μου...

(Μά ή Ξένη δέ μιλάει πιά όί απεπαλήθρες συγκινήσεις υπτάχναν τό τέλος. "Απλώνει τό χέρι της σά νά θέλει κ' αυτό νά τόν αγκαλιάσει μί μ' ένα άπότομο άσπασμό ξεφεύγει άπ' τήν άγκαλιά τού Πέτρου και πέρνει άπάνω στό κρεβάτι έσση).

ΠΕΤΡΟΣ, (πέφτοντας άπάνω με φωνές).— Γυναικούλα μου... Γυναικούλα μου...



Γυρίζει στό κέντρα...

σπασμό ξεφεύγει άπ' τήν άγκαλιά τού Πέτρου και πέρνει άπάνω στό κρεβάτι έσση).

ΠΕΤΡΟΣ, (πέφτοντας άπάνω με φωνές).— Γυναικούλα μου... Γυναικούλα μου...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αίσθηματικόν μυθιστόρημα. Μία τραγική ιστορία έρωτος, μία παιθνική ιστορία τής γυναικείας καρδιάς, πού θά σās κμή νά πονέσετε, πού θά τήν αισθανθήτε σάν ιστορία άτομική σας, δική σας, τής καρδιάς σας...